

PROLOG

Oheň přichází

Po kmenu buku šplhal plch a tlapkami se přidržoval hrubé kůry. Každou chvíli se zastavil a nastražil sluch do tmy, aby zjistil, jestli mu nehrozí nebezpečí. Viděl před sebou dvě postavy. Trom, jeden ze strážců Země, jehož kůže byla rozbrázděná a charakteristicky šedivá jako kmeny habrů, byl o čtyři hlavy vyšší než lidská postava v bílém rouchu před ním.

Plch slyšel hovor, ale nerozuměl ani slovu.

„Neudělám to, ty a tví *noví* jste tu chvíli,“ řekl Trom.

„*Pomysli, co všechno společně můžeme dokázat,*“ znělo zdáli, „ale mohu to nabídnout i někomu jinému.“

„Pomátl ses? Už toho bylo dost. Mám pocit, že to ani není v tvých silách.“

„Měl jsi čekat na skále,“ řekl muž v bílém šatu a ukazoval prstem nalevo od buků.

„Co na tom záleží?“ odbyl ho strážce.

Chvíli ticha přerušil šramot v korunách. Plch šplhal výš, aby lépe viděl.

Trom se na postavu v bílém pohrdavě ušklíbl. „Myslíš, že to vůbec dokážeš? Zřejmě zapomínáš na svůj původ.“

Po tváři ukryté ve stínech přešel úšklebek. Muž v bílém pohodil holí, která mu byla až k temeni hlavy. Odvrátil pohled a poodešel. „Stane se to i bez tebe. Jejich životy nemají žádnou hodnotu, nikdo z nich tu neměl být.“

„Nemůžeš změnit, co bylo včera, natož co se přihodilo před lety,“ vyhrkl Trom a udělal několik mohutných kroků, až se muži ocitl za zády. „Ne nadarmo mě varovali před tvou zmatenou myslí.“ Vtom sebou trhl. Měl pocit, že mu nad hlavou prolétl stín. Každý strážce dokázal rozeznat pach všech tvorů na Zemi. Trom ale nic necítil. *Musel to být mrak*, proběhlo mu myslí.

Muž se otočil. „Co vlastně víš o lidech?“

„Proto tu jsme, chceš mě poučovat?“ Trom se k muži nahnul, aby mu viděl do bledého obličeje. Za zády mu zaskřípala větev a zaduněla zem. Strážce se za tím zvukem bleskurychle ohlédl a zkroutil ruce, až připomínaly pařáty dravce. Z jedné mu vyšlehl plamen a na chvíli prosvítil tmu.

„Jsi nervózní? Vůbec k tomu nemusí dojít,“ řekl muž v bílém.

V temných mračnech se znovu mihl stín.

Trom se narovnal. Jeho vznešenou tvář zdobily uhlazené vousy a vlasy až k pasu. „Co se doposud stalo, není správné. Probudím ostatní,“ řekl. Zatnul ruce v pěst, poklekl a vší silou praštil do země. Ozvala se rána. Jako by jeho síla projela půdou. Vše se zachvělo. V okamžiku se mu ruce roztáhly a nohy se proměnily ve žluté pařáty. Hlava se protáhla, objevil se hákovitý zobák, po těle vyrašilo